

7. 9. 2006

ID: 43068

Rozhodnutí o privatizaci

Rozhodnutí o privatizaci podle zákona č. [92/1991](#) Sb. nepodléhá přezkoumání soudem, rozhodnutí zakladatele rozhodnutí o privatizaci jen provádějí.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Odo 84/2002, ze dne 29.7.2004)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně o. h. m. P., zastoupené advokátem, proti žalovanému JUDr. J. K., advokátu, jako správci konkursní podstaty úpadce P. p. a m., s. p., zastoupenému, advokátem, o vyloučení věcí ze soupisu konkursní podstaty, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 25 Cm 411/98, o dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 18. října 2001, č. j. 13 Cmo 169/2000 - 93, tak, že dovolání proti výroku rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 18. října 2001, č. j. 13 Cmo 169/2000 - 93, o nákladech odvolacího řízení se odmítá. Ve zbytku se dovolání proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 18. října 2001, č. j. 13 Cmo 169/2000 - 93, zamítá.

Z odůvodnění :

Krajský obchodní soud v Praze rozsudkem ze dne 13. dubna 2000, č. j. 25 Cm 411/98 60, vyhověl žalobě na vyloučení označených nemovitostí ze soupisu konkursní podstaty úpadce P. p. a m., s. p. - dále též jen „státní podnik“ (bod I. výroku), co do požadavku na vyloučení některých spoluvlastnických podílů na pozemcích žalobu zamítl (bod II. výroku) a zavázal žalovaného zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 10.375,- Kč (bod III. výroku). Vyhovující výrok rozsudku soud prvního stupně odůvodnil poukazem na to, že privatizační projekt státního podniku byl schválen již v roce 1993 a doplněn v roce 1994. Další postup při privatizaci - daný zákonnou úpravou - již nebyl „v dispozičním oprávnění zakladatele“. Úkon zakladatele o vynětí majetku ze státního podniku tudíž nelze považovat za úkon dlužníka ve smyslu ustanovení § 15 zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“). Podle soudu prvního stupně smyslem právní úpravy privatizace majetku bylo „vložit majetek státu konkrétním vlastníkům“, takže zákonný postup při privatizaci nelze považovat za postup poškozující věřitele státního podniku, jejichž ochrana byla zabezpečena tím, že na nabyvatele privatizovaného majetku přecházely (dle § 15 zákona č. [92/1991](#) Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby) závazky s tímto majetkem související. Soud prvního stupně proto měl právní úkony, na jejichž základě proběhla privatizace nemovitostí, za platné a vůči správci konkursní podstaty účinné. Žalobu pokládal soud za včasnou, s tím, že vady žaloby co do specifikace nemovitostí byly zhojeny s účinností k datu podání žaloby.

K odvolání žalovaného Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 18. října 2001, č. j. 13 Cmo 169/2000 - 93, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé a ve výroku o nákladech řízení (první výrok) a uložil žalovanému uhradit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 2.150,- Kč (druhý výrok). Odvolací soud především neshledal důvodnou námitku odvolatele, že rozhodnutí zakladatele státního podniku (ministerstva zemědělství) ze dne 7. května 1997, č. 4810/97 a ze dne 15. srpna 1997, č. 49/67/97, jimiž byly z majetku státního podniku vyňaty bytové jednotky, jsou ve smyslu ustanovení § 39 občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“) neplatná pro obcházení zákona č. [77/1997](#) Sb., o státním podniku. Tím, že zakladatel podle ustanovení § 11 zákona vyňal z majetku státního podniku označené bytové jednotky, zákon č. [77/1997](#) Sb., o státním podniku (nebo zákon č. [111/1990](#) Sb., o státním podniku) neobešel. Zákon o státním podniku totiž upravuje toliko postavení státního podniku, nikoliv však postup při jeho privatizaci (jehož se týká zákon č. [92/1991](#) Sb.). Rozhodnutí učiněná v souladu se zákonem č. [92/1991](#) Sb. proto nejsou neplatná pro (údajný) rozpor se zákonem č. [77/1997](#) Sb., ani tento zákon neobcházejí. K tvrzenému střetu rozhodnutí s uplatněným restitučním nárokem podle zákona o půdě odvolací soud uzavřel, že ten není dán, jelikož podle rozhodnutí pozemkového úřadu z 15. října 1999 osoba tento nárok uplatňující (MUDr. S. K., DrSc.) není vlastníkem pozemků, o jejichž vyloučení jde. Odvolací soud přitakal též závěru soudu prvního stupně, že označená rozhodnutí zakladatele nejsou neúčinnými právními úkony dlužníka ve smyslu 15 odst. 1 ZKV. K tomu poznamenal, že z uvedeného hlediska se lze zabývat pouze rozhodnutím zakladatele ze dne 15. srpna 1997, jelikož pouze ono bylo učiněno ve lhůtě šesti měsíců před podáním návrhu na prohlášení konkursu. Dále uvedl, že z ustanovení § 16 zákona č. [77/1997](#) Sb. neplyne právo státního podniku bezplatně převést majetek státu na třetí osobu. Rozhodnutí zakladatele nelze považovat za úkon úpadce, neboť ten k němu nebyl oprávněn. Také odvolací

soud měl žalobu za včasnou, s tím, že byla podána ve lhůtě určené usnesením soudu prvního stupně, č. j. 91 K 11/98-115, a nemovitosti v ní byly označeny ve shodě s jejich identifikací v oné výzvě. Podání žalobkyně z 28. prosince 1998 bylo již jen upřesněním označení nemovitostí, jež byly i v původní žalobě dostatečně identifikovány. Proti svému rozsudku připustil odvolací soud třetím výrokem rozsudku dovolání, pokládaje je za zásadně významné po právní stránce v řešení otázky, zda zákon č. [77/1997](#) Sb. je ve vztahu k zákonu č. [92/1991](#) Sb. zákonem speciálním, a zda je zakladatel povinen podle něj postupovat při privatizaci státního podniku, jakož i v řešení otázky, zda rozhodnutí, jímž zakladatel státního podniku převádí majetek privatizovaného státního podniku v souladu se schváleným privatizačním projektem, lze pokládat za rozhodnutí úpadce.

Proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu v části týkající se věci samé a výslovně též proti výroku o nákladech odvolacího řízení podal žalovaný včasné dovolání, namítaje, že soudy obou stupňů nesprávně hodnotily provedené důkazy a zaujaly nesprávné právní názory, které nemají oporu v provedených důkazech. Otázkou zásadního právního významu podle dovolatele je, zda rozhodnutí zakladatele státního podniku lze považovat za úkon učiněný úpadcem, přičemž dovolatel má - oproti odvolacímu soudu - za to, že tomu tak je. Odvolacímu soudu dovolatel v první řadě vytýká, že se podobně jako soud prvního stupně omezil na pouhé popření právního názoru zastávaného v řízení dovolatelem, že nepokládal zákon č. [77/1997](#) Sb. za speciální ve vztahu k zákonu č. [92/1991](#) Sb., a že obě rozhodnutí zakladatele nepokládal za úkony dlužníka ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 ZKV. K tomu dovolatel uvádí, že ve smyslu ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. [77/1997](#) Sb. právo úpadce zcizovat majetek vykonává zakladatel, přičemž ve smyslu § 16 odst. 7 téhož zákona může zakladatel majetek, k němuž má úpadce právo hospodaření, úpadci odejmout pouze v případech a za podmínek stanovených zákonem. Výkon práva úpadce zcizovat rozhodnutími zakladatele majetek úpadce je podle dovolatele nutno považovat za úkon úpadce ve smyslu § 15 odst. 1 písm. c/ ZKV, což plyne i z jazykového rozboru uvedeného ustanovení. Před prohlášením konkursu nemohl úpadce žádným právním úkonem převést vlastnické právo k nemovitostem na jiné osoby; to za něj mohl svým úkonem učinit pouze zakladatel. Odvolací soud se podle dovolatele při výkladu úkonů učiněných zakladatelem úpadce též nezabýval tím, že zkracují rozsáhlé nároky úpadcových věřitelů.

Dovolatel rovněž setrvává na námitce, že obě rozhodnutí zakladatele jsou absolutně neplatná podle § 39 obč. zák., jelikož obcházejí zákon, konkrétně § 9 zákona č. [77/1997](#) Sb. Zmíněný zákon (v jehož textu se výslovně odkazuje na zákon o konkursu a vyrovnání co do vypořádání majetkových poměrů státního podniku, jímž byl i úpadce) je nutno „v logice věci“ považovat za speciální předpis vůči zákonu č. [92/1991](#) Sb. V této souvislosti dovolatel zdůrazňuje, že státní podnik se ocitl v úpadku již v okamžiku, kdy z jeho majetkové podstaty byly vyňaty na základě dříve přijatých privatizačních rozhodnutí areály P. V. a P. J. město. Neplatnost privatizačních rozhodnutí je tak odůvodněna jejich rozparem se zákonem o konkursu a vyrovnání, podle kterého se mělo postupovat od okamžiku, kdy se státní podnik ocitl v úpadku. Dovolatel dále namítá, že zákon o konkursu a vyrovnání je speciálním zákonem ve vztahu k zákonu č. [92/1991](#) Sb., jehož použití má absolutní přednost. Rozhodnutí zakladatele (Ministerstva zemědělství) ze dne 7. května 1997 a 15. srpna 1997 jsou podle přesvědčení dovolatele absolutně neplatná i pro rozpor s dobrými mravy. Zakladateli totiž bylo známo, že státní podnik se nachází v úpadku, což vyplývá z dopisů Ing. J. S. (pracovníka odboru 410 Ministerstva zemědělství) ze dne 26. dubna 1994, 4. května 1994, 16. května 1997 a 7. září 1997, předložených odvolacímu soudu. V průběhu privatizace navíc došlo k tomu, že s privatizovaným majetkem nepřešly na jeho nabyvatele závazky související s tímto majetkem. Další důvod neplatnosti rozhodnutí Ministerstva zemědělství spatřuje dovolatel ve skutečnosti, že dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o restitučním nároku Doc. MUDr. S. K., uplatněném podle zákona o půdě. Dovolatel rovněž tvrdí, že nárok je - ve smyslu ustanovení § 19 odst. 2 ZKV - prekludován, jelikož původní žalobní petit nespecifikoval nemovitosti, které měly být ze soupisu majetku konkursní podstaty vyloučeny. Proto dovolatel požaduje, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalším řízením.

Podle bodu 17., hlavy první, části dvanácté, zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (to jest podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. lednem 2001). O takový případ jde i v této věci, jelikož odvolací soud dovolání - ve shodě s bodem 15., hlavy první, části dvanácté, zákona č. [30/2000](#) Sb. - rovněž projednal a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. lednem 2001 (jak se výslovně podává z odůvodnění jeho rozhodnutí).

Dovolání proti výroku o nákladech odvolacího řízení Nejvyšší soud odmítl (ve shodě s ustanovením § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.) jako nepřipustné, jelikož přípustnost dovolání proti uvedenému výroku (jenž, ač součástí rozsudku, má povahu usnesení) nezakládá žádné z ustanovení přicházejících v úvahu (srov. § 237 až § 239 o. s. ř.). Podle ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř. není dovolání přípustné proto, že tu nejde o „potvrzující“ usnesení ani o

usnesení „ve věci samé“.

Dovolání proti výroku ve věci samé je ve smyslu ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř. přípustné, avšak není důvodné.

Dovolací argumenty vystihují po obsahové stránce dovolací důvod dle ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř., jehož prostřednictvím lze odvolacímu soudu vytýkat, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Vady, k nimž dovolací soud přihlíží z úřední povinnosti, nejsou dovoláním namítány a z obsahu spisu se nepodávají; dovolacím důvodem dle ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ o. s. ř., je pak dovolací soud vázán včetně toho, jak jej dovolatel obsahově vymezil (srov. § 242 odst. 1 a 3 o. s. ř.).

Vzhledem k tomu, že odvolací soud nevymezil právně významné otázky, pro něž připustil dovolání, výrokem rozhodnutí (srov. náleží Ústavního soudu z 20. února 1997, sp. zn. III ÚS 253/96, otištěný v příloze sešitu č. 7, ročníku 1997, Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek), je dovolání přípustné pro všechny právní otázky, na nichž napadené rozhodnutí spočívá a jejichž řešení bylo dovoláním zpochybněno. Úkolem Nejvyššího soudu tedy je prověřit správnost závěrů odvolacího soudu o důvodnosti vyloučení označených nemovitostí ze soupisu konkursní podstaty úpadce.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

U dovolání, jehož přípustnost byla založena podle ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř. (tedy pro právní významnost rozhodnutí), nemá dovolatel k dispozici dovolací důvod uvedený ustanovení v § 241 odst. 3 písm. c/ o. s. ř. (srov. rozhodnutí uveřejněné pod číslem 34/1994 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek jakož i mnohá další rozhodnutí Nejvyššího soudu). Skutkovými námitkami dovolatele se proto Nejvyšší soud jako právně bezvýznamnými dále nezabýval a ze skutkového stavu věci, jak byl zjištěn soudny nižších stupňů, při dalších úvahách vychází.

Jelikož konkurs na majetek státního podniku byl prohlášen dne 20. března 1998, založil Nejvyšší soud své další závěry především na výkladu ustanovení zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. března 1998, to jest ve znění zákonů č. [122/1993](#) Sb., č. [42/1994](#) Sb., č. [74/1994](#) Sb., č. [117/1994](#) Sb., č. [156/1994](#) Sb., č. [224/1994](#) Sb., č. [84/1995](#) Sb., č. [94/1996](#) Sb. a č. [151/1997](#) Sb.

Ke dni podání vylučovací žaloby pak ustanovení § 19 ZKV určovalo, že jsou-li pochybnosti, zda věc náleží do podstaty, запиše se do soupisu podstaty s poznámkou o nárocích uplatněných jinými osobami anebo s poznámkou o jiných důvodech, které zpochybňují zařazení věci do soupisu (odstavec 1) Soud uloží tomu, kdo uplatňuje, že věc neměla být do soupisu zařazena, aby ve lhůtě určené soudem podal žalobu proti správci. V případě, že žaloba není včas podána, má se za to, že věc je do soupisu pojata oprávněně (odstavec 2)

V době do vydání napadeného rozsudku doznalo uvedené ustanovení v odstavcích 1 a 2 změny toliko potud, že vedle „věci“ jsou v něm výslovně (nově) zmíněny i „právo nebo jiná majetková hodnota“.

K předpokladům, za nichž lze vyhovět žalobě na vyloučení věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty ze soupisu majetku konkursní podstaty, ve shodě se standardním výkladem podávaným soudní praxí (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 27/2003 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek) patří, že:

- 1) majetek byl správcem konkursní podstaty příslušného úpadce vskutku pojat do soupisu majetku konkursní podstaty;
- 2) excindační žaloba podaná osobou odlišnou od úpadce došla soudu nejpozději posledního dne lhůty určené této osobě k podání žaloby výzvou soudu, který prohlásil konkurs;
- 3) žalovaným je správce konkursní podstaty;
- 4) v době, kdy soud rozhoduje o vyloučení věci, trvají účinky konkursu a věc je nadále sepsána v konkursní podstatě (nebyla v mezidobí ze soupisu majetku konkursní podstaty vyloučena správcem);
- 5) osoba, která se domáhá vyloučení věci ze soupisu, prokázala nejen to, že věc neměla (nebo ke dni rozhodnutí o žalobě již nemá) být do soupisu zařazena, nýbrž i to, že právo, které vylučovalo zařazení věci do soupisu majetku konkursní podstaty, svědčí jí.

Z výše uvedených předpokladů žalovaný v rovině právního posouzení věci zpochybnil též závěr o včasném podání excindační žaloby. Mezi stranami přitom nebylo sporu o tom, že původní žaloba (č. l. 1 - 3) došla soudu ve lhůtě určené ve výzvě (usnesení) konkursního soudu označené v napadeném rozsudku; dovolatel ovšem namítá, že nárok prekludoval proto, že řádná specifikace nemovitostí, jejichž vyloučení ze soupisu se žaloba týká, byla provedena až následným (z hlediska běhu propadné hmotněprávní lhůty ve smyslu § 19 odst. 2 ZKV opožděným) podáním žalobkyně došlým soudu 30. prosince 1998 (č. l. 7-8).

Tato dovolací námitka důvodná není. Právní teorie i soudní praxe je totiž jednotná v závěru, že zhojí-li žalobce na základě výzvy soudu podle § 43 o. s. ř. nebo i z vlastní iniciativy vady žaloby bránící jejímu projednání, připínají se veškeré účinky, jež zákon spojuje s podáním žaloby, již ke dni kdy soudu došla původní (vadná) žaloba.

Zbývá vypořádat se s naplněním posledního z výše zmíněných předpokladů úspěšnosti vylučovací žaloby, jehož se týkají ostatní dovolací argumenty.

Dovolatel v tomto kontextu též tvrdí, že rozhodnutí zakladatele státního podniku ze dne 7. května 1997 a 15. srpna 1997 jsou „absolutně neplatná“ i proto, že dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o restitučním nároku Doc. MUDr. S. K., uplatněném podle zákona o půdě.

Závěr, že takové překážky zde nebylo, však odvolací soud založil na skutkovém zjištění, že podle rozhodnutí pozemkového úřadu z 15. října 1999 jmenovaný není vlastníkem pozemků, o jejichž vyloučení jde. Nemůže-li být tento skutkový závěr dovoláním zpochybněn (a v režimu dovolání přípustného jen podle § 239 odst. 1 o. s. ř. tomu tak je), pak lze uzavřít, že ani potud právní posouzení věci odvolacím soudem nesprávné není.

K argumentaci, jež se týká vztahu zákona č. [77/1997](#) Sb. k zákonu č. [92/1991](#) Sb., lze uvést následující:

Ustanovení § 11 zákona č. [92/1991](#) ve znění účinném v době vydání obou zkoumaných rozhodnutí zakladatele určovalo, že v souladu s rozhodnutím o privatizaci podniku zakladatel zruší podnik bez likvidace nebo vyjme část majetku podniku ke dni určenému Fondem (odstavec 1). Dnem zrušení podniku nebo dnem vynětí části majetku podniku přechází privatizovaný majetek na Fond (odstavec 2).

Podle ustanovení § 16 odst. 7 zákona č. [77/1997](#) Sb., majetek, k němuž má podnik právo hospodaření, může zakladatel podniku odejmout pouze v případech a za podmínek stanovených zákonem.

Z ustanovení § 39 obč. zák. se podává, že neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům.

Také Nejvyšší soud má - shodně s odvolacím soudem - za to, že žádné z ustanovení zákona č. [77/1997](#) Sb. nevylučovalo postup podle ustanovení § 11 zákona č. [92/1991](#) Sb. V situaci, kdy bylo (jak plyne ze skutkových závěrů soudů nižších stupňů) v letech 1993 a 1994 vydáno rozhodnutí o privatizaci státního podniku, měl postup podle § 11 zákona č. [92/1991](#) Sb. naopak přednost před úpravou nakládání s majetkem státního podniku obsaženou v zákonu č. [77/1997](#) Sb. Přitom samozřejmě platí, že s vlastnickým právem k privatizovanému majetku přecházejí na jeho nabyvatele (ze zákona) i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem (§ 15 odst. 1 zákona č. [92/1991](#) Sb.).

Z úpravy obsažené v ustanovení § 9 zákona č. [77/1997](#) Sb., upravující likvidaci státního podniku, závěr o obcházení zákona též neplyne. Uvádí-li se v jeho odstavci druhém, že likvidace se rovněž nevyžaduje, je-li zamítnut návrh na prohlášení konkursu pro nedostatek majetku, není tato zmínka pro závěr dovozovaný dovolatelem oporou. Žádné z uvedených rozhodnutí zakladatele pak v situaci, kdy jimi byl realizován postup předjímaný ustanovením § 11 zákona č. [92/1991](#) Sb., nepokládá Nejvyšší soud ani za rozporné s dobrými mravy.

Úvahy dovolatele na dané téma je pak třeba pokládat za bezpředmětné i v části, v níž je ze střetu označených zákonů usuzováno na „absolutní neplatnost“ rozhodnutí zakladatele ze 7. května 1997. Zákon č. [77/1997](#) Sb. totiž nabyl účinnosti až 1. července 1997.

Rozhodnutí zakladatele pak nelze pokládat za absolutně neplatná pro rozpor se zákonem o konkursu a vyrovnání jen proto, že návrh na prohlášení konkursu na majetek státního podniku mohl či měl být (srov. § 68a ZKV ve znění účinném v době vydání obou rozhodnutí) podán dříve, než 4. února 1998, kdy se tak skutečně stalo.

Při úvaze o zákonnosti rozhodnutí zakladatele je třeba též mít na paměti, že rozhodnutí o privatizaci podle zákona č.

[92/1991](#) Sb. nepodléhá přezkoumání soudem (srov. stanovisko obchodního kolegia a občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 44/1994 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále rozhodnutí uveřejněné pod číslem 31/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. června 1999, sp. zn. 2 Cdon 970/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 10, ročník 1999, pod číslem 106), a že rozhodnutí zakladatele rozhodnutí o privatizaci jen provádějí.

Podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. c/ ZKV ve znění účinném k 20. březnu 1998, jestliže byl prohlášen konkurs, jsou vůči věřitelům neúčinné i ty právní úkony dlužníka, provedené v posledních šesti měsících před podáním návrhu na prohlášení konkursu anebo po podání tohoto návrhu do prohlášení konkursu, kterými převádí věci ze svého majetku na jiné osoby bezplatně nebo za nápadně nevýhodných podmínek s výjimkou přiměřeného daru osobám blízkým k obvyklým příležitostem.

Jak správně uvedl v napadeném rozsudku odvolací soud, se zřetelem k době podání návrhu na prohlášení konkursu (4. února 1998) se lze v režimu poslední citovaného ustanovení zabývat jen rozhodnutím z 15. srpna 1997 (rozhodnutí ze 7. května 1997 nebylo vydáno v posledních šesti měsících před podáním návrhu na prohlášení konkursu).

I Nejvyšší soud pak sdílí názor odvolacího soudu, že rozhodnutí zakladatele státního podniku o vynětí části majetku státního podniku učiněné podle ustanovení 11 odst. 2 zákona č. [92/1991](#) Sb., v rozhodném znění není (nebylo) právním úkonem „dlužníka“ - státního podniku ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. c/ ZKV (bez zřetele k tomu, zda je lze vůbec definovat jako „právní úkon“). Tento závěr nemůže podle přesvědčení Nejvyššího soudu zvrátit ani argumentace obsažená v dovolání.

Tvrdí-li dovolatel, že ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. [77/1997](#) Sb. určuje (v době vydání obou rozhodnutí zakladatele určovalo), že „právo úpadce zcizovat majetek vykonává zakladatel“ pak jde o citaci nepřesnou. Zmíněné ustanovení totiž v rozhodné době pouze uvádělo, že práva vlastníka neuvedená v odstavci 2 vykonává zakladatel. Takový text pak má (zejména ve spojení s úpravou obsaženou v § 16 odst. 2 písm. c/ uvedeného zákona) zcela jiný význam než ten, na který na základě jiné dikce zákona usuzuje dovolatel.

Tento závěr s sebou nese konečné posouzení podaného dovolání jako nedůvodného. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243b odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.).

redakce (jav)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společenství vlastníků jednotek](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)